

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Złotoryi II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Michał Misiak
Protokolant:	Paulina Kroma

bez udziału Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 05 czerwca 2019 r. w Złotoryi sprawy

K. P. (P.)

urodz. (...) w Z.

syna T. i A. z domu S.

oskarżonego o to, że:

I w okresie od 23 stycznia 2018 roku do 24 stycznia 2018 roku w Krzywej oraz za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, działając z góry powziętym zamiarem, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2091 zł (...) Ł. M. w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się z przyjętego zobowiązania, zlecił pokrzywdzonemu naprawę samochodu ciężarowego m-ki V. o nr rej. (...), a po zakończonej naprawie, dokonał sfalszowania elektronicznego potwierdzenia wykonania przelewu, wysyłając w/w dokument pocztą elektroniczną Ł. M., czym wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do uiszczenia należności za wykonaną usługę

tj. o czyn z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 12 kk

II w bliżej niestalonym czasie i miejscu do dnia 09 kwietnia 2018 roku w celu użycia za autentyczną, przerobił datę zawarcia, oznaczenie okresu trwania oraz umowy najmu samochodu ciężarowego m-ki V. o nr rej. (...) wraz z naczepą m-ki K., a następnie dokumentem tym posłużył się jako autentycznym składając go jako załącznik do protokołu przesłuchania świadka w dniu 09 kwietnia 2018 r. na Komisariacie Policji w A.,

tj. o czyn z art. 270§1 kk

I uznaje oskarżonego K. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż eliminuje z jego opisu działanie w ramach czynu ciągłego oraz zastępuje sformułowanie „dokonał sfalszowania” zwrotem „użył sfalszowanego” i kwalifikując ten czyn z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk na podstawie art. 11§3 kk w zw. z art. 286§1 kk skazuje go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

II uznaje oskarżonego K. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, polegającego na tym, że w dniu 09 kwietnia 2018 r. w A. posłużył się jako autentyczną kserokopią sfalszowanego dokumentu w postaci umowy najmu samochodu V. o nr rej (...) przedkładając go do protokołu

przesłuchania świadka w Komisariacie Policji w A. i za to na podstawie art. 270§1 kk skazuje go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

III na podstawie art. 85 kk, art. 86§1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

IV na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody, wynikającej z czynu z punktu I, w całości przez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego Ł. M. kwoty 2091 (dwa tysiące dziewięćdziesiąt jeden) złotych;

V na podstawie art. 230§2 kpk zwraca pokrzywdzonemu przedmioty w postaci dokumentacji z k. 14;

VI na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 70 złotych, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 180 złotych.

.

Sygn. akt I IK 844/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 23 stycznia 2018 r. K. P. telefonicznie skontaktował się (dzwoniąc z numeru (...)) z Ł. M., zlecając mu dokonanie naprawy samochodu, który wtedy był użytkowany przez firmę (...) (samochód był wynajmowany od firmy (...)).

W dniu 24 stycznia 2018 r. w okolicy miejscowości K. Ł. M. wraz ze swoim pracownikiem M. K. wykonali usługę naprawy samochodu, przy której obecny był K. P.. Ł. M. wystawił dokument „zlecenie naprawy”, na którym podpisał się K. P..

W tym samym dniu Ł. M. na swoją pocztę e-mail otrzymał od K. P. sfałszowane potwierdzenie wykonania przelewu z mBanku. Ł. M. do dzisiaj nie otrzymał zapłaty za wykonaną usługę.

W dniu 09 kwietnia 2018 r. K. P. w czasie przesłuchania w charakterze świadka na Komisariacie Policji w A. przedłożył sfałszowaną (w zakresie daty rozpoczęcia umowy najmu samochodu) umowę najmu samochodu V. o nr rej (...). W przedłożonej umowie wskazana była data rozpoczęcia umowy najmu na dzień 16 lutego 2018 r., podczas gdy w rzeczywistości najem rozpoczął się w dniu 16 stycznia 2018 r.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 155, 184,

zeznania świadka Ł. M. – k. 2, 47-48, 184-185,

zeznania świadka M. K. – k. 60, 185,

zeznania świadka K. D. – k. 190,

kserokopia zlecenia naprawy – k. 5-6,

wydruk faktury VAT – k. 7,

wydruk potwierdzenia przelewu – k. 8,

oryginał zlecenia naprawy – k. 14,

kserokopia umowy najmu z 16.02.2018 r. – k. 28-29,

odpis umowy najmu z 16.01.2018 r. – k. 37-38,

protokoły okazania wizerunku – k. 47-48,

wydruk korespondencji sms- k. 56-59,

tablica pogładowa – k. 63,

wniosek o wydanie dowodu osobistego – k. 68,

analiza połączeń telefonicznych – k. 72.

K. P. ma obecnie 24 lata, ma wykształcenie gimnazjalne, jest kawalerem, nie ma dzieci ani nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z prowadzonej działalności gospodarczej i zarabia miesięcznie około 5000 złotych, z majątku posiada dwa samochody, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, był karany za czyny z art. 178a§1 kk i art. 224 kk, m.in., na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Pokrzywdzony Ł. M. złożył wniosek o naprawienie szkody.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 153-154,

karta karna – k. 132-134.

K. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że nie zlecał żadnej naprawy Ł. M., nie dokonał sfalszowania potwierdzenia przelewu ani przerobienia umowy najmu pojazdu. Potwierdził natomiast, że wynajmował samochód V. o nr rej (...).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy wystarcza do stwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów zabronionych.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, które, prócz potwierdzenia wynajmowania pojazdu V., ograniczały się do zaprzeczenia zleceniu naprawy tego pojazdu Ł. M. oraz sfalszowaniu potwierdzenia przelewu i umowy najmu.

Tymczasem, pozostały w sprawie materiał dowodowy wyjaśnienia oskarżonego podważa. Przede wszystkim, za w pełni wiarygodne należy uznać zeznania świadka K. D., z których wynika, że umowę najmu pojazdu V. nr rej (...) z K. P. zawierał w dniu 16 stycznia 2018 r. Świadek ten przedłożył tę umowę, której odpis znajduje się w aktach i z której ewidentnie wynika, że właśnie tego dnia umowa została zawarta. Zauważyć należy, że kserokopia umowy z dnia 16 lutego 2018 r., przedłożona przez K. P., jest identyczna z umową, okazaną przez K. D., za wyjątkiem daty jej zawarcia. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że autentyczna jest umowa z dnia 16 stycznia 2018 r., którą przedłożył świadek K. D., gdyż poza jego zeznaniami sposób przerobienia daty na 16 lutego jest tak ewidentny i rzucający się w oczy, że nie potrzeba żadnej specjalistycznej opinii, aby porównując obie umowy (nawet w kserokopii czy odpisie) takie categoryczne twierdzenie wysnuć.

Ustalenie powyższe miało znaczenie nie tylko dla dokonania oceny zarzutu z punktu II aktu oskarżenia, ale także w kontekście czynu z punktu I, gdyż przesądzało, iż w dacie tego ostatniego zarzutu, tj. w dniu 24 stycznia 2018 r. oskarżonemu przysługiwało uprawnienie do posiadania tego samochodu.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka Ł. M. i M. K.. O ile ten ostatni świadek nie był pewien, a jedynie w wysokim stopniu był przekonany, że osoba obecna na miejscu naprawy jako kierowca, to okazywany na zdjęciach oskarżony, to podkreślić należy, że takich najmniejszych wątpliwości nie miał świadek Ł. M.. Gdy łączy się te

zeznania i rozpoznanie oskarżonego z faktem, że wynajmował on wtedy samochód, którego naprawę zlecono oraz wynikami policyjnej analizy połączeń, z których wynika, że oskarżony w dniach 23 -24 stycznia 2018 r. był obecny w Krzywej albo jej okolicy, nie ma żadnej wątpliwości, że osobą która zlecała naprawę był oskarżony. Ł. M. w sposób wiarygodny wykazał także, że nie otrzymał wynagrodzenia za usługę (co dodatkowo wynika z wydruku korespondencji sms) oraz, że potwierdzenie przelewu, które otrzymał w formie elektronicznej nie jest autentyczne.

Pozostałe dowody nie budziły wątpliwości sądu i sąd ustalił przebieg zdarzeń tak, jak to w poprzedniej części uzasadnienia opisano.

Sąd generalnie podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego co do kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego.

W obu przypadkach nie było wątpliwości, że oskarżony posłużył się sfałszowanymi dokumentami, natomiast można było jedynie domniemywać, że zostały one także sfałszowane przez oskarżonego, ale okoliczność ta nie była pewna. Zatem, w myśl zasady z art. 5§2 kpk, tj. obowiązku rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, należało ustalić, że oskarżony tymi dokumentami jedynie posługiwał się, co zresztą nie miało wpływu na kwalifikację prawną. Brak również było wątpliwości, że potwierdzenie przelewu (nawet w formie elektronicznej) oraz umowa najmu pojazdu to dokumenty w rozumieniu art. 115§14 kk. Zgodnie z art. 270§1 kk, kto używa jako autentycznego podrobionego lub przerobionego dokumentu podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. W ocenie sądu, oskarżony swoimi zachowaniami, opisanymi w punktach I i II zarzutów aktu oskarżenia, wypełnił znamiona tego przepisu prawnego w formie właśnie posłużenia się sfałszowanym dokumentem.

Jeśli chodzi o czyn z punktu I, to zdaniem sądu, oskarżony, w zbiegu kumulatywnym z fałszerstwem, dopuścił się również oszustwa. Zgodnie bowiem z art. 286§1 kk kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Nie budzi żadnych wątpliwości, że oskarżony nie uiścił zapłaty za wykonaną usługę, kluczowe było natomiast ustalenie czy oskarżony już zlecając usługę miał zamiar niewywiązania się z umowy. Zlecając bowiem dokonanie naprawy, oskarżony wskazał swoje rzeczywiste nazwisko, co mogłoby świadczyć, że zamierzał zawrzeć zwykłą cywilnoprawną umowę i której ewentualne niewykonanie, po jego stronie, powinno być rozpatrywane wyłącznie na gruncie prawa cywilnego. W ocenie sądu jednak, pozostałe zachowania oskarżonego z okresu zarzucanego mu czynu, jak i późniejsze świadczą o z góry powziętym zamiarze niewywiązania się z umowy. Zauważyć bowiem należy, że oskarżony na miejscu naprawy przedstawiał się nie jako przedsiębiorca zlecający naprawę ale jedynie jego kierowca, podobnie było w dalszej korespondencji sms-owej z pokrzywdzonym. Kolejnym krokiem było nadesłanie sfałszowanego potwierdzenia przelewu oraz faktyczny brak zapłaty, a następnym – przedłożenie sfałszowanej umowy, co miało wskazywać, że w dacie transakcji oskarżony nie miał uprawnień do władania samochodem.

Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu z punktu I art. 12 kk, uznając, że zachowanie oskarżonego, wypełniające kumulatywnie znamiona z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk, stanowiło jeden czyn, w zakresie którego jedynie poszczególne zachowania rozciągnęły się w czasie, a nie były zwielokrotniane w krótkich odstępach czasu w warunkach art. 12 kk.

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe za oba czyny, sąd, stosownie do treści art. 53 kk, wziął pod uwagę przede wszystkim stopień winy i społecznej szkodliwości tych czynów, które uznał za dość znaczne. W zakresie oszustwa, jakkolwiek dotyczyło ono mienia o średniej wysokości, to związane było z przysporzeniem pokrzywdzonemu istotnych perturbacji. Należna pokrzywdzonemu kwota wynikała bowiem z przeprowadzenia praco- i czasochłonnej usługi, związanej z remontem dużego pojazdu w miejscu, gdzie pojazd się znajdował, a zatem wymagało to jeszcze dojazdu z siedziby firmy pokrzywdzonego i to wraz z pracownikiem. Jeżeli chodzi o czyn II to posłużenie się sfałszowanym dokumentem w siedzibie policji, w trakcie czynności procesowych uznać należy za szczególnie karygodne, skoro organ ten służy ochronie porządku prawnego. Takie zachowanie świadczy o znacznym stopniu demoralizacji oskarżonego i jawnym lekceważeniu porządku prawnego.

Sąd wziął pod uwagę także względy prewencji indywidualnej, związane z osobą karanego już oskarżonego i mające poprzez karę wymusić na nim na przyszłość przestrzeganie podstawowych norm prawnych. Sąd uwzględnił również potrzeby prewencji generalnej, dotyczące konieczności podkreślenia wagi uczciwego obrotu cywilnoprawnego, szacunku do prawa innych osób do otrzymania wynagrodzenia za wykonaną pracę oraz znaczenia wiarygodności dokumentów dla życia społecznego.

Mając na uwadze te okoliczności, sąd uznał za sprawiedliwe wymierzenie kary za czyn z punktu I – osiem miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z punktu II – sześć miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie sądu, jedynie kary pozbawienia wolności wpłyną pozytywnie na zachowanie oskarżonego, który już był przecież karany za inne przestępstwa na karę pozbawienia wolności (z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), co jednak nie przeciwdziałało skutecznie jego powrotowi do przestępstwa. Zdaniem sądu zatem nie sposób uznać, mając tym bardziej na uwadze wspomnianą, znaczną szkodliwość popełnionych czynów, że tym razem kary łagodniejszego rodzaju, tj. ograniczenie wolności bądź grzywna, osiągną zamierzony prewencyjny rezultat. Również względy wychowawcze przemawiają przeciw wymierzeniu kar łagodniejszych, aby oskarżony nie doszedł do przekonania, że ponowne popełnienie przestępstw można uznać za swoiście opłacalne poprzez liczenie na orzeczenie kar łagodniejszych, niż orzekane za poprzednie czyny, oczywiście z zachowaniem proporcji w zakresie kwantyfikatorów wymiaru kary.

Z tych względów, sąd orzekł, jak w punkcie I i II części dyspozytywnej wyroku, uznając kary za sprawiedliwe.

Wymierzając oskarżonemu karę łączną, którą sąd mógł orzec w granicach od ośmiu miesięcy do roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, sąd zastosował zasadę bliższą zasadzie absorpcji, gdyż popełnione przez oskarżonego czyny były ze sobą funkcjonalnie powiązane, drugie przestępstwo w istocie służyć miało do wykazania braku podstaw do zarzucania pierwszego i ukryć rzeczywisty jego przebieg.

Z tych względów, sąd uznał za zasadne wymierzenie kary łącznej na poziomie dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności, o czym sąd orzekł, jak w punkcie III wyroku.

Jako, że pokrzywdzony domagał się naprawienia poniesionej przez siebie szkody, której wysokość nie budziła wątpliwości, należało obciążyć oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody, wynikającej z czynu z punktu I w całości, o czym sąd na podstawie art. 46§1 kk orzekł, jak w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku.

Jako, że pokrzywdzony złożył do akt dokumenty w toku postępowania karnego, należało mu je, stosownie do treści art. 230§2 kpk, zwrócić, stąd sąd orzekł w tej kwestii, jak w punkcie V wyroku.

Oskarżony osiąga regularne dochody z prowadzonej działalności gospodarczej, jest osobą młodą i zdolną do pracy, a zatem brak było podstaw do uznania, iż, nawet mimo kłopotów życiowych, które spowodować może odbywanie kary pozbawienia wolności, nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych oraz opłaty.

Dlatego też, sąd obciążył oskarżonego obowiązkiem uiszczenia tych należności, orzekając, jak w punkcie VI wyroku.

Na marginesie, wskazać należy, iż spełnione zostały przesłanki prowadzenia postępowania pod nieobecność oskarżonego. O terminie pierwszej rozprawy w dniu 04 kwietnia 2019 r. oskarżony został prawidłowo zawiadomiony (wezwany), co wynika z k. 180 (dwukrotnie zawizowana przesyłka wysłana na prawidłowo adres została uznana za doręczoną), a ponadto z pisma oskarżonego z k. 181 (skoro oskarżony wnosił o odroczenie rozprawy to znaczy, że o jej terminie wiedział). Zgodnie z art. 377§3 i §4 kpk sąd postanowił na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2019 r. o prowadzeniu rozprawy pod nieobecność oskarżonego, uznając (co wynika z protokołu rozprawy) nieobecność oskarżonego za nieusprawiedliwioną. Zgodnie bowiem z poglądami jurysprudencji, które sąd w niniejszym składzie aprobuje, za nieusprawiedliwione niestawiennictwo należy uznać również to usprawiedliwienie, które nie spełnia wymogów wskazanych w art. 117§2 kpk (vide, m.in., Dariusz Świecki, Komentarz aktualizowany do art. 377 Kodeksu postępowania karnego, LEX). Przypomnieć należy jedynie, że wedle art. 75§1 kpk oskarżony ma obowiązek stawić się na każde wezwanie sądu, a należywym usprawiedliwieniem nie może być kwestia dotycząca długotrwałego wyjazdu

w związku z pracą. Również o terminie kolejnej rozprawy, w dniu 05 czerwca 2019 r., oskarżony był prawidłowo zawiadomiony (skuteczne doręczenie zastępcze na ręce domownika).